

Afscheid choreograaf Ton Simons zonder bloemen en toespraken

DANS

★★★

Even was er de gedachte dat de laatste voorstelling van Ton Simons met enig gedruis zou passeren. Maar tevergeefs.

ROTTERDAM Oud-burgemeester Ivo Opstelten zat bij de première van *3/Sense/Scene/Scenarios* in de Rotterdamse Schouwburg. Misschien toch een lintje voor scheidend artistiek leider Ton Simons? Een cadeau, een speech? Niets van dat alles. Zelfs geen extra bos bloemen voor de choreograaf, die na elf jaar onverwacht afscheid neemt van zijn Dance Works Rotterdam, met een laatste choreografie als slot van het nu gepresenteerde drieluik.

Simons zal vast om een geruisloos afscheid hebben gevraagd. Over zijn beslissing zegt hij niet meer dan dat hij het gezelschap door alle omstandigheden niet meer kan leiden zoals hij dat zou willen. Het gevecht om subsidie en de strijd om erkenning voor zijn pure, op vorm, esthetiek en muzikaliteit gerichte danstaal, zullen

daarin meespelen. Ook de zelfmoord van danser Kim Savéus, twee jaar geleden, zal naijlen. Maar dat niemand in zijn omgeving zijn afscheid publiekelijk accentueert, wekt verbazing.

Collega's en oud-dansers, zondagavond aanwezig, bleven met vraagtekens achter. Die werden versterkt door Simons slotchoreografie *Whitworth/Beesel*, een voor zijn doen emotioneel geladen werk voor vier dansers en twee films. Acht (!) bewerkingen van *Amazing Grace* schalden door de boxen, van gospel- tot doedelzak en punkversie. Alsof Simons wilde onderstrepen hoe zeer de muziek hem heeft geheeld.

Op een breed achterdoek trekken synchroon twee films van kunstenaar Andrew Lord voorbij. Een helft scheert over de groene heuvels van Whitworth (Lords' geboortestreek), de andere zoemt in op het besneeuwde kerkhof en rivierenlandschap van Beesel (waar Simons opgroeide).

Het gespleten beeld verwacht de blik en overheerst het podium, de opnamen zijn bovendien weinigzeggend. De vier dansers boksen daar in trotse poses met gestrekt armen tegenop, een ongelijke strijd die ze soms winnen als ze elkaars nabijheid zoeken.

Hoe fraai ook hun strakke, zorgvuldige motoriek, *Whitworth/Beesel* oogt eerder glad dan intens. Simons is geen man van emoties.

Ook de keuze voor gastchoreografen is matig. De bewegingstaal van het duo Jérôme Meyer & Isabelle Chaffaud schiet voor een duet op zo'n groot podium te kort.

De New Yorker Jonah Bokaer, afkomstig uit het danstableau van Merce Cunningham, bouwt een gestileerde constructie op, met een carré van licht, vier dansers en honderden pingpongballetjes. Soms zetten ze een beheerst spelletje in, maar speelt wordt de vorm nooit. *Why Patterns* eert de kracht van patronen, maar is ook te langdradig.

Dat blijft Simons' makke: een weinig gelukkige keuze van gastchoreografen. En zelf is hij in een isolement geraakt met zijn eigen unieke, formele en prachtig esthetische danstaal. Hopelijk blijft die voor Nederland behouden.

Annette Embrechts

3/Sense/Scene/Scenarios door Dance Works Rotterdam. 8/2, Rotterdamse Schouwburg. Tournee t/m 30/5. danceworksrotterdam.nl